AUTHOR:

HAUSRATH, AUGUST

TITLE:

PHILODEMI PERI POIEMATON LIBRI...

PLACE:

LIPSIAE

DATE:

1889

Master Negative #
93-81629-10

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Hausrath, August, 1865-
Philodemi Περὶ ποιημάτων libri secvndi qvae videntvr fragmenta, dissertatio philologa qvam ... defendet scriptor Avgvstvs Havsrath ... Lipsiae, typis B. G. Tevbneri, 1889.
28 p. 22 cm.

Volume of pamphlets

141033

Restrictions on Use:

MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11x
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 8/5/93 INITIALS BAP
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN ENTRY: HAUSRATH, AUGUST
PHILODEMI

Bibliographic Irregularities in the Original Document
List volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

______Page(s) missing/not available:______

______Volumes(s) missing/not available:______

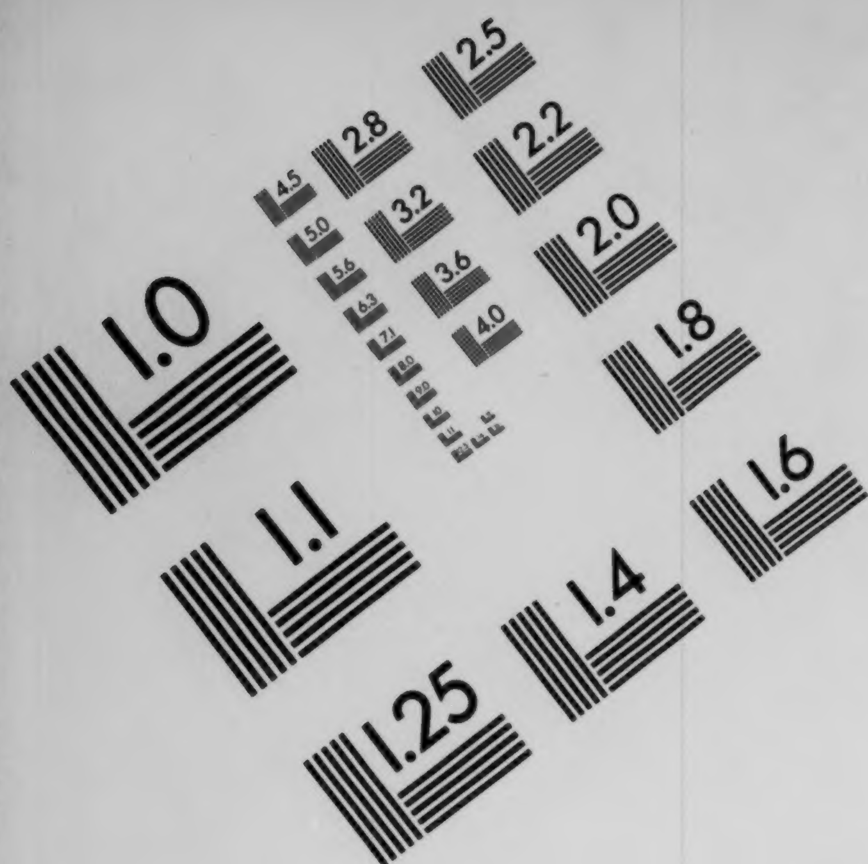
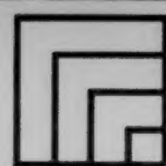
__✓__Illegible and/or damaged page(s): 5-8

______Page(s) or volumes(s) misnumbered:______

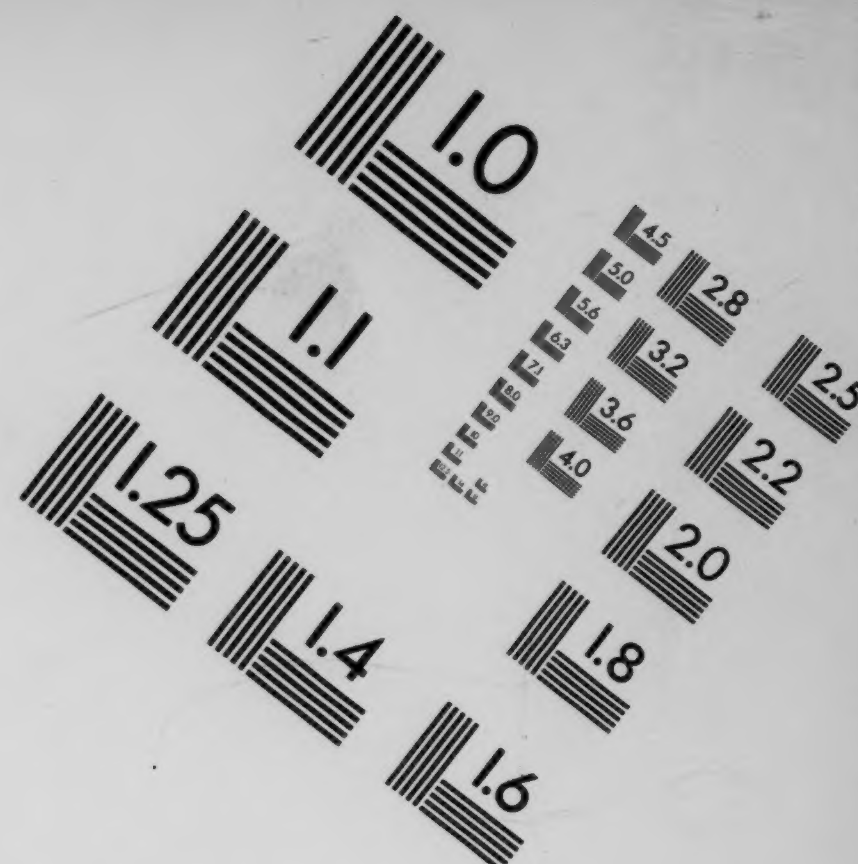
______Bound out of sequence:______

______Page(s) or illustration(s) filmed from copy borrowed from:______

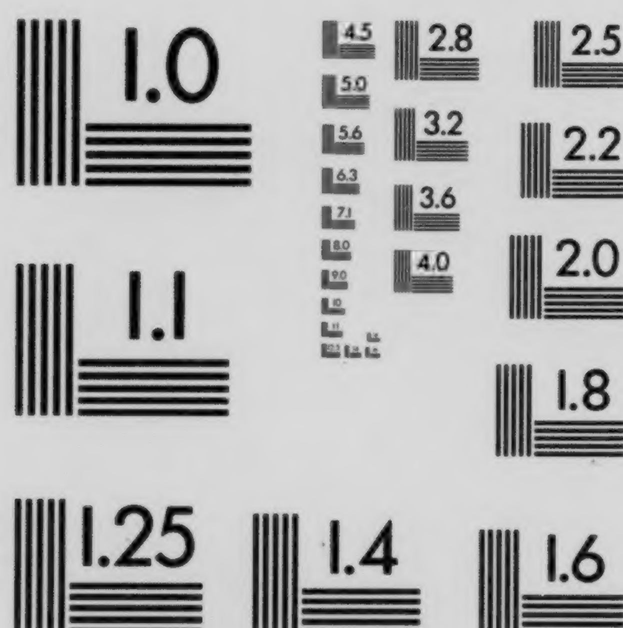
______Other: BEST COPY AVAILABLE

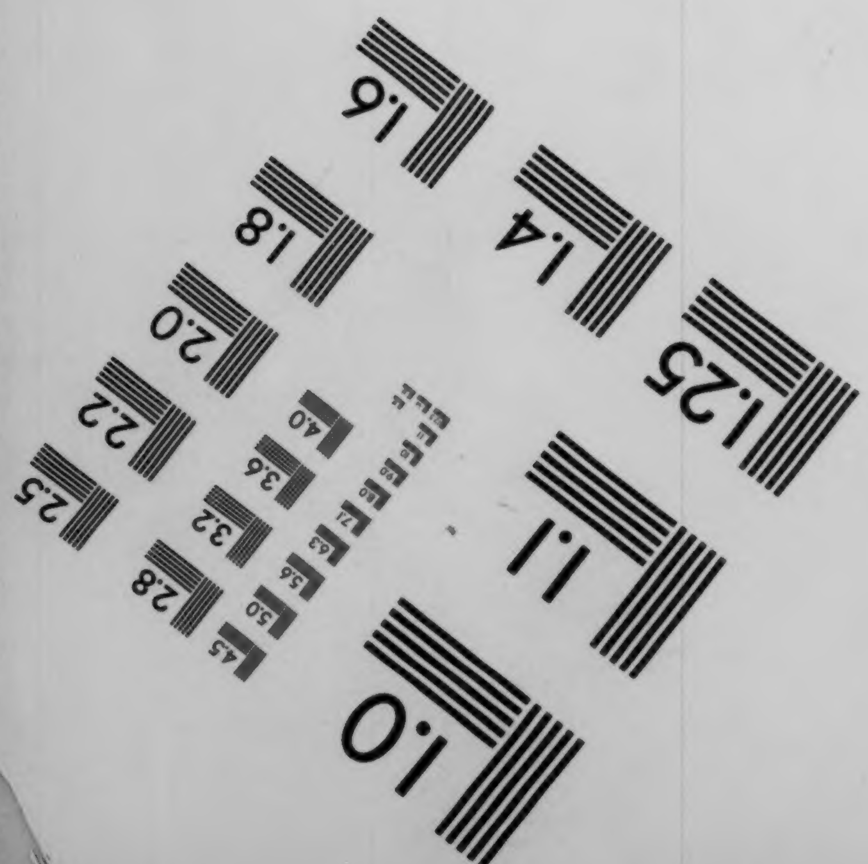
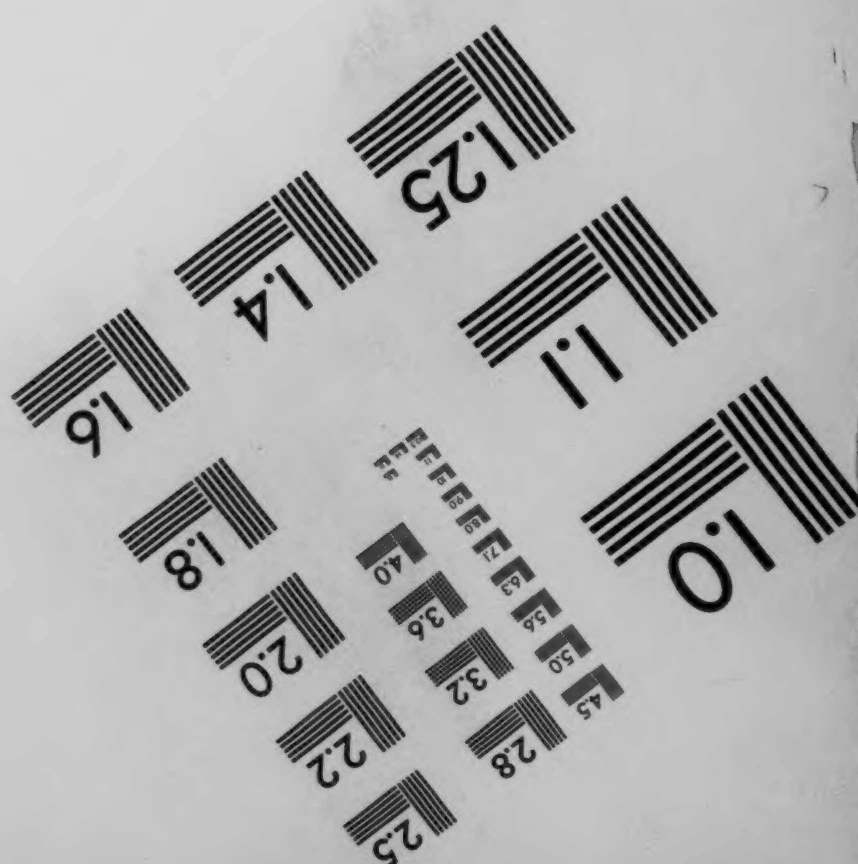

AIIM

Association for Information and Image Management
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

PHILODEMI

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

LIBRI SECVNDI

QVAE VIDENTVR FRAGMENTA

DISSERTATIO PHILOLOGA

QVAM

AD SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE IMPETRANDOS

AMPLISSIMO IN VNIVERSITATE FRIDERICIA GVILELMIA
RHENANA PHILOSOPHORVM ORDINI

TRADITAM VNA CVM SENTENTIIS CONTROVERSIS

DIE XIII MENSIS AVGVSTI ANNI MDCCCLXXXVIII HORA XII

PVBLICE DEFENDET

SCRIPTOR

AVGVSTVS HAVSRATH

HEIDELBERGENSIS

ADVERSARII ERVNT

ERICVS PERNICE
OTTO CVNTZ
ERICVS LIPPELT

LIPSIAE

TYPIS B. G. TEVBNERI

MDCCCLXXXIX

FRANCISCO BVECHELER

HERMANNO VSENER

Commentariorum περὶ ποιημάτων fragmenta permulta in altera voluminum Herculanensium collectione[1]) edita sunt, ex voluminibus quorum tria modo auctoris nomen prae se ferunt, reliqua sine titulo tradita sunt. de Philodemi libro quarto quae supersunt (CA. II 148—58) suppleta edidit Theodorus Gomperzius in ephemeride austriaca „Zeitschrift für österreichische Gymnasien" a. 1865 p. 718—20. ibidem ille libri quinti Philodemei (CA. II 159—97. cf. 198—208. volum. Herc. Oxon. II 117—35) argumentum a parte narravit, locos quosdam restituit, corrigens in his maxime Dübnerum, qui duodecim huius libelli paginas restitutas ceteras ex apographo Oxoniensi expressas ediderat anno 1840.[2]) cetera volumina quomodo inter se cohaereant paucis inlustrare studuit idem Gomperzius, vir de tota hac chartarum Herculanensium provincia eximie meritus: „Wiener Studien" II p. 140—42. sed quae tum sibi eruisse visus erat a parte nuper irrita esse iussit, postquam Ioannis Kemkii opera patefactum est, quam amplus fuerit in enarrandis adversariorum sententiis scriptor Gadarenus. iam illa quoque fragmenta quae in quarto collectionis alterius tomo leguntur — haec enim adversarii cuiusnam scriptioni antea dederat — quin Philodemo tribuenda sint nullus dubitat Gomperzius: „Zu Philodems Büchern von der Musik" p. 28. „Nachlese zu den Bruchstücken griech. Tragiker" p. 13.[3]) ego si quae in hac re effeci his paginis propono, non de uno quoque libro certa me invenisse confiteor; neque id mirum, cum decem saepe aut minus fragmentis constet volumen. sed de nonnullis atque eisdem gravissimis libris recte me statuisse credo. haec igitur exponam, quo viam mihi muniam ad edendum commentarium omnium longe gravissimum — secundum, ut me evicturum esse spero, Philodemi de poematis librum.

pauca praemittere placet de volumine n. 1014 (CA. V 1—21.

---

1) CA. II 148—208. IV 109—208. V 1—23. VI 127—87. VII 81—123. VIII 163—65. IX 25—30. 31—32. X 1—13. XI 149—66. 167—82. cf. Comparettius 'Villa dei Pisoni' p. 71. 78. Scottius 'Herculanensia, a descript. catal.' etc. p. 74. 79.

2) Philologis Gothae conventum agentibus s. p. d. Fredericus Dübner. insunt fragmenta Philodemi περὶ ποιημάτων. Parisiis apud Didot fratres 1840.

3) Sitzungsberichte der Wiener Academie phil.-hist. Classe CXVI. I. p. 3 sq.

vol. Herc. Ox. I. 106—23), Demetrii de poematis librum secundum quod continet. editionem paraverat Lucignanus; hanc in actis academiae Neapolitanae repertam publici iuris fecit Barnabeus (giornale degli scavi II p. 65 sq.). addidit ille schedarum collationem suam eamque diligentissimam, quae plurimis locis cum fructu adhiberi potest. gravissima fragmenta restituit Bergkius in adnotatione ad Alcaei fragmentum quinquagesimum Poet. lyr. t. III^4 p. 168 sq.[1]) argumento hic libellus coniungitur cum libris περὶ λέξεως, quales inde a Theophrasto plurimos ediderunt rhetores. prior pars de conpositione est: σύνδεσμοι (fr. XIV)[2]), ἀνυπότακτα (fr. X. XV), σημαντικά (fr. XI) tractantur. altera pars est de figuris elocutionis: ὀνοματοποιία (fr. XXI. XXIII), ἀντονομασία (fr. XXV. XXVI. XXVII), μετάληψις (fr. XXIX) explicantur crebris adhibitis poetarum locis. libellum hunc Demetrio illi Byzantio deberi, cuius e libro quarto περὶ ποιημάτων tria servavit fragmenta Athenaeus[3]), quem adhibet Philodemus l. V col. 9 (CA. II 170; vol. Herc. Ox. II 127) vs 34—35, Lucignani est coniectura probata Gomperzio et Scottio.[4]) [illegible]que mihi in fragmentis occurrit quod obstare videretur.

Philodemi librorum argumenta a Gomperzio exposita repetere nolo. in singulis quibusdam ille quid statuerit in sequentibus adferendum erit.

iam volumina adgrediamur quae sine scriptoris nomine tradita sunt, ab eis profecti quae in quarto CA. volumine a p. 109—208 leguntur. nam in his cardinem versari totius quaestionis bene perspexit Gomperzius.[5]) leguntur ibi paginae incolumes vel mancae centum et duodecim. columnae vocantur ab editoribus Neapolitanis, quasi pristinus servatus sit schedarum ordo. at hunc turbatum esse quivis videbit, ubi primum indigestam hanc molem inspexerit. immo non unius modo sed quinque voluminum relliquias commixtas esse in indice voluminum CA. XI p. I adnotatur.[6]) Gomperzius hoc premere noluit; fragmenta omnia, in quibus trium se agnovisse scribarum manus dicit, uni auctori tribuenda censet. sed idem in his oppositarum scholarum vestigia ipse detexit: p. 206 manifesto irridentur Epicurei; alia Philodemum prodere videntur. circumspicienda igitur erunt vestigia, unde quae inter se conveniant, quae aliena sint constet, ut in singulas partes hic acervus distribuatur.

quare quam adcuratissime externam fragmentorum speciem examinavi, pagellarum ambitum emensus sum, computavi, quot

1) fugisse hoc videtur Scottium.
2) ordinem sequor quem e vestigiis in ipsa papyro conspicuis restituit Barnabeus l. s.
3) cf. Müllerus FHG II 624 adn. 1.
4) cf. Wiener Studien II 142; catal. p. 32.
5) Studien l. s.
6) „IV 109—208 (pap. n. 444. 460. 463. 1073. 1074) voluminum pagellae omnes praeter ultimam perierunt: quae melius fragmenta dicendae, cum non sint continuae“.

versus in una quaque pagina, quot litterae essent in versu, scribendi rationem observavi; deinde quaesivi, num quae his ex indiciis conponenda visa essent, argumenti quoque similitudine cohaererent. hac ratione, si non de unius cuiusque fragmenti sede certa mihi enucleasse videbar, tamen in universum voluminum partes me recte conposuisse credebam, cum tota hac quaestione perfecta animadverti in indice „papyrorum“, qui CA. XI p. VII illum voluminum excipit, indicasse iam Neapolitanos, quaenam singulis libris tribuenda essent. quod cum eo tempore factum crederem, cum volumina evolverentur, inutilem laborem meum fuisse putabam, illic certissima exstare testimonia. at mox vidi illos haud alia ratione quam me ipsum rem egisse. diviserunt enim inter duo volumina quae in eodem olim exstitisse certum est. Euripidis versus ex Ione petiti adferuntur p. 136 vs 24 sq. continuantur hi manifesto p. 140 (= Philod. π. ποιημ. libri secundi fr. 12. 13 editionis meae). at hanc paginam volumini n. 1073, illam volumini n. 460 vindicant editores Neapolitani. cohaesisse praeterea p. 137 et 157 (= Phil. π. ποιημ. l. II fr. 21. 22) optime perspexit Gomperzius.[1]) at p. 137 voluminis 460 est secundum Neapolitanos, p. 157 voluminis 1073. alia indicia infra emergent. in editis igitur hi quoque tabulis singula volumina dignoscere studuerunt.

fragmenta quae inter vol. 460 et 1073 distribuunt Neapolitani[2]), ut ab eodem scriba depicta ita ex eodem libello servata esse mihi certum est. exaratus est hic libellus a scriba diligentissimo, qui magnis litteris atque amplis 16—18 fere singulos versus conplevit. versus in singulis paginis exstant modo 26 modo 24. ille non satis habuit linea in margine sinistra addita novi enuntiati initium indicare, sed adpinxit quoque post ultimam enuntiati vocem stigmen superne additum: ′[3]). si in versus fine spatium supererat illud explevit hoc calami ductu <[4]). accentus interdum posuit[5]), uno loco aspirationis signum addidisse videtur. semper scripsit ποητής[6]), πόημα[7]), πόησις[8]), ποητικός[9]); quater — si apographo

1) Academy 1873 p. 37.
2) cf. index pap. CA. XI p. VIII. IX: 460: 109—32. 134—37. 158. 180. 1073: 138. 140. 152. 155—57. 160. 162. 166. 169. 173. 175. 200.
3) cf. p. 109 vs 7. 11. 17. p. 110, 6. 9. 111, 8 etc. (vol. 460). 140, 2. 5. 155 fr. a vs 4; fr. b vs 4. 9 etc. (vol. 1073).
4) cf. p. 109, 6. 7. 111, 17. 112, 2. 3. 4. 7 etc. (vol. 460). 140, 3. 156 fr. a vs 4. 157 fr. a vs 2; fr. b vs 1. 4. 6 (vol. 1073).
5) cf. p. 120, 20. 126, 1. 2. 13. 14. 18 etc. p. 136, 5. 6. 7 etc. (vol. 460). p. 140, 8 — 155 fr. b, 4. ΑΙΡΕΙ (vol. 1073).
6) cf. p. 112, 1. 113, 8. 114, 20 etc. (vol. 460). 156 fr. a', 4. 16. 157 fr. b, 5. 160 fr. a, 7 etc. (vol. 1073).
7) cf. p. 112, 12. 114, 23. 116, 21 etc. (vol. 460). 138, 7. 175, 17 (vol. 1073).
8) cf. p. 131, 9 (vol. 460). 200, 23 (vol. 1073).
9) cf. p. 121, 5.

in talibus fides habenda est — adhibuit ποεῖν[1]), tot idem vicibus ποιεῖν.[2])

servavit ille iota purum[3]), non pinguem litteris ει expressit, ut ab aliis scribis factum videbimus.

quibus observatis ut omnia haec uni libro tribuerem commotus sum; ad eundem refero alia quae inter voluminis 1074 fragmenta a Neapolitanis in indice exhibentur.[4]) enumerantur ibi hae paginae 133*. 159. 161*. 163*. 164*. 165. 168*. 170*. 171. 172. 174*. 176. 177*. 178*. 179*. 192*. 193*. 194*. 196. 198. 199*. 201. 202*. 203* e quibus quae asterisco notavi plane eandem praebent pagellarum speciem, litterarum formam, scribendi rationem, quam modo indicavi. stigma insuper addita enuntiati finis indicatur[5]), spatium eodem modo in fine versus expletur[6]), ποητής[7]), πόημα[8]), ποητικός[9]) scribitur, nusquam aliter. iota pinguis nullum exemplum. etiam argumento haec cum praecedentibus coniungi fragmenta ipsa docebunt.

plane alium adspectum praebent quae cetera volumini 107 Neapolitanis vindicantur. haec scriba exaravit qui atramenti parcu exiles litteras 18—21 conposuit in singulis versibus atque eis brevioribus quam quas scriba ille adhibuit. versus leguntur in pagina 25 vel 26. quae quantum inter se differant ille cognoscere potest qui paginam 195 conparat cum pagina 196, quae secundum Neapolitanos in eodem se exceperunt volumine. differt autem praeterea distinguendi modus et scribendi ratio. hic quoque enuntiati finem stigma addita indicavit[10]), sed desunt lineae illae quibus ab illo spatia expleri vidimus.[11]) hic quoque dedit ποητής[12]), πόημα[13]), ποητικόν[14]), semel autem admisit ποιητής.[15]) accedit quod hic ι

---

1) cf. p. 114, 25. 115, 11. 117, 8. 120, 20.
2) cf. p. 114, 9. 11. 15. 126, 3.
3) huius observationis ratio non habita est in nonnullis coniecturis Büchelerianis meisque, quae tamen hanc ipsam ob causam minus certae mihi visae neque in textum receptae sunt.
4) CA. XI p. IX.
5) cf. p. 133, 4. 161 fr. a, 4. 8. 168, 3 etc.
6) cf. p. 133, 2. 3. 7. 10. 163, 2. 17. 173, 1. 6 etc.
7) cf. p. 133, 4. 161 fr. b, 1. 170, 2.
8) cf. p. 168, 7. 178, 4. 192, 7. 193, 8. 203, 9.
9) cf. p. 196, 15.
10) cf. p. 165, 1. 6. 171, 5. 172, 15. 23 etc.
11) nam quod p. 172, 4 in fine versus cuius prior pars evanuit et p. 195, 12 (cf. infra) post ΗΛΛΕΚΚΤ$^{\rho}$ΑΝ ≻:— conspicitur διπλῆν περιεστιγμένην potius dixerim, altero loco propter correcturam adpositam.
12) cf. p. 171, 4. 15. 172, 19. 176 fr. b, 20. 201, 17.
13) cf. p. 165, 4. 172, 5. 176 fr. a, 3.
14) cf. p. 195, 22.
15) cf. p. 201, 8 quod tamen quin designatoris incuria ortum duxerit ipse vix dubito.

pingue reddidit ει litteris sibi ipse tamen non constans.[1]) denique quod ceteri scribae interdum admiserunt, ut vitiose inter binos versus dirimerent voces[2]), id hic evitasse videtur. accedit quod plane in alio argumento haec fragmenta versantur, ut mox exponam.

separanda igitur duco haec ab eis quae adhuc conposuimus; notandum autem videtur quod haec fragmenta omnia designavit Malesci, inciderunt Celentano et Corazza. hoc volumen in sequentibus littera IV b designavi. quod si in his impugnanda erant quae caussis non additis de voluminum partibus indicaverunt Neapolitani, de ceteris haud aliter statuemus. externa enim pagellarum forma, litterarum species, scribendi ratio, argumentum testatur conponenda esse ea quae e volumine 444 petita dicunt Neapolitani.[3]) tamen multum est quod conveniat cum illo quod primo loco descripsimus. stigme supraponitur post enuntiatum finitum[4]), spatium expletur eodem modo ⟨[5]), ποητής[6]), πόημα[7]), πόησις[8]), ποητικός[9]), ποεῖν[10]) — numquam ποιεῖν — scribitur. designavit haec fragmenta omnia G. B. Casanova, inciderunt complures. argumentum quoque quod condicione mox exponenda cum primi illius voluminis fragmentis cohaeret, in sequentibus primum illud nota IV a, hoc IV a_1 vocabimus.

fragmenta denique quae volumini 463[11]) adscribunt Neapolitani neque formae externae neque argumenti similitudine cum ceteris iunguntur. linea in margine sinistra addita enuntiati finis indicatur[12]); ceteroquin caret notis. fragmenta haec omnia Celentano designavit, inciderunt complures. IV c hoc volumen vocabimus.

iam de singulorum voluminum argumento et de nexu quo cum ceteris de re poetica commentariis cohaereant quaerendum est. initium faciamus a volumine illo [963 IV c] quod modo descripsimus. id enim ab hoc loco omnino alienum est: ad rhetoricam spectat artem non ad poeticam. docere hoc possunt fragmenta duo ab Usenero edita in indice Epicureorum. primo [CA. IV p. 206, Usenerus l. s. s. v. Ναυσιφάνης] invehitur in Epicureos qui artem rhetoricam ipsi non excolentes pueriliter in Nausiphanem declamant, Idomeneum

---

1) cf. p. 195, 2 μεικρῶν, 4 Εἴλιον, 18 βελτείους, 165, 6 γεινώσκειν, 201, 7 Εὐρειπίδει; sed cf. 195, 14 Εὐριπίδην.
2) cf. 114, 19 εἰς πάν|τ', 117, 23 ἐ|ν (vol. 460), 192 κα|κόσμον (vol. 1074).
3) CA. XI p. VIII: 139. 141—51. 153—54. 167. 181. 197.
4) cf. p. 142, 4. 143, 6. 144, 11 etc.
5) cf. p. 143, 4. 151, 13. 167, 2. 5 etc.
6) cf. p. 141, 3. 148, 10.
7) cf. p. 145, 7. 151, 7.
8) cf. p. 144, 8.
9) cf. p. 148, 5. 151, 5.
10) cf. p. 146, 8. 154, 11. cf. 153, 7: ἐποποία.
11) CA. XI p. VIII p. 182–91. 204—8.
12) cf. p. 182, 14. 184 fr. a, 4. b, 11 etc.

ipsorum sectae hominem extollunt. altero [CA. IV 208, Usenerus s. v. Ἀπολλοφάνηc] per ironiam describitur quantopere audientes inflammaverit Apollophanes rhetor quidam, ut videtur. in ceteris quoque fragmentis ars rhetorica tractatur cf. 190 fr. b, 13 τὴν ῥητορικήν, p. 205, 6 τοὺc ῥητορικούc, p. 207, 13 περὶ τῆc ῥητορικῆc, dum ex vocabulis artis poeticae propriis ne unum quidem occurrit. non dubitamus igitur statuere scripta haec esse περὶ ῥητορικῆc ab Epicureorum adversario.[1])

gravissimum volumen est IV a, cuius partes supra eruere conati sumus. quod qua ratione cum ceteris cohaereret Gomperzius — qui tamen de ambitu huius voluminis haud recte statuit, ut supra monuimus — expositurus, locos indicavit, ubi in ceteris scriptionibus hoc respici videretur.[2]) quae nobis denuo examinanda erunt. primum autem quaerendum esse puto, quaenam inter hoc volumen (IV a) et volumen n. 994 (CA. VI 127—187) intercedat necessitudo. gravissimos locos iam Gomperzius opposuit, qui ad restituenda ea quae ex volumine 994 petita sunt, Oxoniensi quoque huius voluminis apographo usus est. sunt autem hi.

CA. IV 134. Col. XXVI.
(= Phil. π. π. l. II fr. 19.)

.......κῶc κ[αὶ ὅτι (?) ἡ
δ]ιάνοια οὐ βλέ[πεται,
κ]αταλείπετα[ι τὸ ἀνα-
κ]ινοῦν κατὰ τ[ὸν ἦ-
χο]ν. δεινὸν δ' ὡc ἐλέγε-
τ]ο, εἰ παρὰ τὸ τὴν διά-
ν]οιαν βλέπεcθαι ἀπο- <
cτ]ερεθήcεται ὁ ἦχοc <
το]ῦ ἰδίου· θεωρητέον
τοί]νυν καὶ ἐπὶ τῶν ὅ- <
λων] οὐ τὸν ἦχον αὐτὸν
χωρὶc ὑ]ποτεταγμένων...

(sequuntur incerta.)

ὅτι δ' ἀρχηγὸν ἡ φωνή,
καὶ ἐκ τῶν ὀρνέων ἔc-
τιν ἰδεῖν. καὶ γὰρ ἐπ' ἐ-
κείνων χωρὶc τοῦ ἐκ-
πίπτοντοc ἤχου ἀπο-
τελεῖταί τιc καὶ ἔναρ-

CA. VI 155.

βαρβαριζόντων ἑτερο-
φών]ων, τοῦ μ[ὲ]ν ἡδέω[c
ἡ]μᾶc ἀ[κ]ούει[ν], τοῦ δὲ [τ]ἀ-
ναντ[ία]· κἂν διὰ μηδὲν
ἕτερον ἢ διὰ τὸ[ν ἦχ]ον γεί-

1) cf. Usenerus l. s. „scriptor incertus (puto stoicus)“.
2) Academy 1873 p. 37. Studien l. s.

θροc φωνή, καθάπερ <
καὶ ἐπὶ τῆ[c ἀηδόν?]οc ‖

vs 12 ὅ[λων Usenerus; ὁ[μοίων de quo ego cogitaveram spatium excedit.
vs 19—26 rest. Gomp. Acad. p. 37. cf. Nachlese zu den Bruchstücken der griechischen Tragiker p. 12—13.

CA. IV 162. Col. LXII.
(= Phil. l. II. fr. 20.)

φέρεται· τὴν δ' ὑπο[τετα-
γμένην ἔνν[οιαν ἀ(?)..
φῶμεν νῦν· οὐδ[ὲ γὰρ ὁ
cίττακοc οἶδεν ἐ[φ' ᾧ λό- ?
γῳ διαλεχθεὶc τή[κει, ἀλ-
λ' ὅμωc ἀποτελεῖ [καλοὺc ?
τοὺc ἤχουc, οὕτω[c ὡc
ὁ ἄνθρωποc' καὶ......

CA. IV 137. C. XXVIII.
(= Phil. l. II. fr. 21.)

ἐπὶ τῆc ἀη[δόνοc καὶ ἐ-
πὶ τῶν ἄλλων ὀρνέων,
οὕτω τοίνυν καὶ ἐπὶ <
τῶν ἑλληνιζόντων ὁ
μὲν ἦχοc ἀποτελεῖ τὸ
ἴδιον κατὰ τὴν δ[ι]ά[νοιαν —
ἢ δεινὸν ἂν εἴη, [τὰ ἴ]δι-
ὰ τὸν ἑλληνιcμὸν ἀπο-
cτερεῖcθαι ⊢ περιcπᾶ-
ται δ' ἴcωc ὑπὸ ἄλλων
τινῶν, οἷον [ὅτα]ν ἐπὶ τοῦ
πλευcι ?]διᾶν Cοφοκλῆc
λέ]γῃ 'ναῦται δ' ἐμηρύ-
[cαν]το νηῒ[ὸc ἰcχά]δα', φε-
ρόμεθα γὰ[ρ ἐφ' ὃ βο]ύλε-
ται καὶ ὁ [ποητ]ὴc, οὐ
[κ]ἐπὶ τ[ὸν κ]αρπόν, [καί]περ ἴcωc
γενομέν[ηc τι]νὸc πλη-
νηται καὶ ἐ[πὶ] τῆc ἀηδό-
νοc καὶ τῶν ἄλλων ὀρ-
νέων, πῶc ἀποδεικτι-
κόν ἐcτι τοῦ ⟨τὸ⟩ν ἐκ τῆc
ἀρθρώcεωc ἦχον ἀπ[ο-
τελεῖν τινα χ[ά]ριν;

plurima restituit Gomp. l. s.
vs 10 κατὰ τὴν [χ]ά[ριν ? Gomp.
vs 11 τὰ ἴδια Us., τὸ διὰ Gomp.
vs 16 τοῦ[δε κατ' ἰ]δίαν Gomp. πλευcιδιᾶν vel ἐξορμιᾶν commendabat Büchelerus.
vs 21 [ὥc]περ Gomp.

cf. Büchelerus, mus. Rhen. t. 25. p. 624 sq. Gomperzius, l. s.

CA. VI 153—154.

·ὥcτε
τοῦ λε[γ]ομέν[ου] βουλη‖θεὶc
ὑπόδειγμα παραθεῖ-
[ν]αι, περ[ιc]πωμένο[υ ὑ]πὸ
διανοήμ[ατοc ἤχου?
κατεχώριcεν οὐ[χ ἧττ]ο[ν.
οἷον γάρ, φηcίν, καὶ ὅταν
Cοφοκλῆc εἴπῃ 'ναῦται.
δ' ἐμηρύcαντο νηὸc ἰc-
χάδα.' [φε]ρόμεθα γὰρ ἐφ' ὃ
βούλε[τα]ι κ[αὶ] ὁ ποητήc,
οὐ[κ ἐπ]ὶ τὸν [κ]αρπὸν [κα]ί-

cf. Büchelerus, Gomperzius l. s.
vs 3 περιcπώμενο[ν ὑ]πὸ διανοημ[άτων τοῦτο Gomp.
vs 4 οὐχ ἧττον Büch. l. s., οὐχ ἡμεῖc Gomp.
vs 10 [ὥc]περ Gomp.

γῆc πρὸc τ[ὴν ἀκ]οήν,
ἐν ᾗ μᾶλλον ἄν τιc ἐ-
ξεδέξατο τὸν καρ-
π]όν· τ[ὸ δ]᾽ αὐτὸ καὶ [ἐ]π᾽ ἀλ-

CA. IV 157. C. L.
(= Phil. l. II. fr. 22.)

λων cυμβαίνει πλειό- ⟨
νων· λέγει δ᾽ ὡc οὐδὲ τὴν —
—

περ ἴcωc γεν[ο]μέ[νηc]
τινὸc πληγ[ῆc] πρ[ὸ]c [τ]ὴν
[ἀκοήν, ἐ]ν ἧ[ι μᾶλλο]ν ἄν
τιc ἐξεδ[έξα]το τὸν καρ-
[πόν. τὸ] δ᾽ αὐτὸ καὶ ἐπ᾽ [ἄλ-
λων cυμβαίνειν πλειό-
νων, ὡc κα[ὶ] ἐπὶ τῶν ἄλ-
λων τοιοῦτο cυμβαί-
νειν ὑπολαμβάν[ει —
παραθεωρ[ητ]έον δ᾽ ἅμα
καὶ τὸ φύρειν ὁμοῦ δ[ι-
άνοιαν ἀκοῇ, λέγοντα
γείνεcθαί τινα πληγὴν
πρὸc τὴν ἀκοήν, ἐν ᾗ μᾶλ-
λον ἄν τιc ἐξεδέξατο
τὸν καρπόν. ἀ[λ]λὰ τόδ[ε —

haec qui inspicit dubitare nequit, quin illud quod manibus tenemus volumen IV a ante oculos habuerit, cui debentur quae volumine 994 traduntur. quae enim apud hunc leguntur CA. IV p. 137 vs 13 — p. 157 vs 2 verbo tenus exscripsit CA. VI 154, 5—19, ac praemisso βουληθείc vs 1, addito φηcίν vs 5 indicat alius philosophi se adponere verba. sequuntur a vs 20 quae ipse contra disputat scriptor. etiam quae in pagina 10 adposui huius scriptoris verba — CA. VI 155, 1—11 — ad ea quae e volumine IV a exscripsi spectare, totius disputationis demonstrabit enarratio.

quam ita institutam fuisse credo. voluminis IV a auctor adversarii cuiusdam sententiam labefactare studet, qui edixerat verborum significatione subaudita tolli fructum, quem e verborum sonitu capere posset poeta. incipit ab eo quod in utriusque sententia commune est, sonitum iucundum esse in verbis, quae non ad sententiam quae ipsis subest necessaria quadam cum vi audientis animum convertunt. iam producit adversarii illam sententiam verborum significatione subaudita dilui sonitum. miram hanc dicit et contrarium eo demonstrare conatur, quod in avium cantu simillimum quid accidere exponit. quod quomodo in singulis praestiterit hodie cognoscere iam non licet. tamen hanc eius ratiocinationem fuisse pro certo habeo: in avium quoque cantu non nihil tribuendum est articulatae voci, non omnia perficiuntur sono illo quem sponte edunt aves. immo haec articulata vox primarium videtur atque illud quo maxime delectamur. si igitur in avium cantu pulcherrimum non efficitur nisi iuncta sint sonitus et vox articulata, eodem modo apud homines in dictione re vera laudabili coniuncta sint necesse est sonitus et quae verbis subiectae sunt sententiae. — adscripsi e nexu simili petitum fragmentum [IV 162 a] quo tamen non continuatur pagina anteposita. psittacus qui qua de re loquatur

ipse ignarus summopere homines quosdam delectare potest, pro exemplo est sonitum pulchrum effici posse sententiae nulla ratione habita. hoc igitur fragmentum cum eis quae in summa pagina 134 leguntur conponendum erit. argumentatio autem quam in media et ima hac pagina cognovimus, p. 137 concluditur paene eisdem verbis quibus p. 134 instituta est: ἦ δεινὸν ἂν εἴη κτλ. si in avium cantu subaudita vox articulata non laedit aures, immo voluptatem cumulat, in dictione etiam ornata subauditae in singulis verbis sententiae non offendunt, immo delectationem perficiunt. id autem, ut in verbis audiatur simul sonus qui efficitur litteris non sine cura conpositis ac sententiae, verbis quae insunt, illi proprium videtur esse τοῦ ἑλληνίζειν: δεινὸν ἂν εἴη ἀποcτερεῖcθαι τὰ ἴδια τὸν ἑλληνιcμόν.

ex eis quae contra disputata erant in vol. 994 ultima modo servata sunt CA. VI p. 155 cf. p. 11. intellegimus negasse illum voluptatem ullam percipi posse ex articulatis quae ex avium faucibus exeant vocibus, quo ut fundamento alter nisus erat. itaque ne ea quidem quae ille de sociando cum sententiis in dictione ornata sonitu inde effecerat, huic probantur.

adnectitur — CA. IV 137, 13 — alia disputatio arcte cum prioribus cohaerens. scriptor cui quae in vol. IV a exstant debentur postquam exposuit, quomodo ex sua sententia bene iungantur ἦχοc et διάνοια, iam docet quomodo fieri possit, ut privaretur poeta sonitus opera auribus gratissima. pro exemplo ei est Sophocles, qui quod — fr. 690 Nauck — ἰcχάδα navis ancoram esse voluit, non ficum, quem e voce bene sonanti capere potuit fructum diluit ipse. novam enim hanc vocis ἰcχάc significationem animo dum percipiunt auditores, pulcher quo praedita est vox sonitus inauditus diffluit.

tota haec tractatio refertur, ut supra monuimus, in vol. 994. p. 154. cf. p. 11. servatur ibi refutationis quoque quam ille adiunxerat initium hoc. παραθεωρητέον δ᾽ ἅμα καὶ τὸ φύρειν ὁμοῦ διάνοιαν ἀκοῇ, λέγοντα γείνεcθαί τινα πληγὴν πρὸc τὴν ἀκοὴν ἐν ᾗ μᾶλλον ἄν τιc ἐξεδέξατο τὸν καρπόν.

pauca haec servata sunt verba, dignissima tamen de quibus explicatius agatur, indicium enim praebere videntur a quanam schola steterit uterque scriptor.

CA. IV 137, 18 sq. exponitur audientes Sophoclis illum versum deduci ad ancorae notionem, quam ipse voci ἰcχάc inesse voluit Sophocles, quamquam ictus fiat in aures quo fici potius memoria audientibus excitetur. obicitur CA. VI 154 ita statuentem confudisse illum, quae mentis sint et quae aurium.

haec inlustranda sunt e philosophorum veterum de auditu et de voce humana sententiis. redit autem quaestio ad enarrandam Stoicorum et Epicureorum doctrinam. nam quae his de rebus statuerat Plato[1]), leviter modo immutata repetierunt Stoici; hi for-

1) Plat. Tim. p. 67ᵇ: ὅλωc μὲν οὖν φωνὴν θῶμεν τὴν δι᾽ ὤτων ὑπ᾽

mulas invenerunt posteris omnibus decantatas.[1]) Aristoteles autem et Peripatetici[2]) non ad eas usque doctrinae pervenerunt subtilitates, quibus nobis nunc opus est.

Stoici[3]) igitur a mente loquentis emitti docuerunt spiritum quo pulsum aerem auribus accidere audientium. corpoream habuerunt vocem, ut quae aures feriat hominum.[4]) auditum dicunt spiritum, qui ab auribus usque ad animi partem illam principalem, quam in corde collocaverunt vel in capite[5]), porrigatur. hunc moveri cum in aures intret vox, quae similiter ut in ceram anulus verborum imprimat characteres.[6])

aliter rem sibi fingebat Epicurus.[7]) ille noluit aera feriri a spiritu quem edimus loquentes, sed hunc ipsum fluxum quem e pectore ut vocem emittimus servari credidit et perferri ad audientium aures, divisum quidem in aequalium partium corpuscula, quae tamen et inter se invicem et cum ore cohaereant loquentis. labris

---

ἀέροc ἐγκεφάλου τε καὶ αἵματοc μέχρι ψυχῆc πληγὴν διαδιδομένην, τὴν δ' ὑπ' αὐτῆc κίνηcιν, ἀπὸ τῆc κεφαλῆc μὲν ἀρχομένην, τελευτῶcαν δὲ περὶ τὴν τοῦ ἥπατοc ἕδραν, ἀκοήν. Aetius [Plut.] plac. IV 19. p. 407^{b} 22 D. Πλάτων τὴν φωνὴν ὁρίζεται πνεῦμα διὰ cτόματοc ἀπὸ διανοίαc ἡγμένον καὶ πληγὴν ὑπὸ ἀέροc δι' ὤτων καὶ ἐγκεφάλου καὶ αἵματοc μέχρι ψυχῆc διαδιδομένην. idem IV 16. 406 D.: Πλάτων καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ πλήττεcθαι τὸν ἐν τῇ κεφαλῇ ἀέρα. τοῦτον δ' ἀνακλᾶcθαι εἰc τὰ ἡγεμονικὰ καὶ γίνεcθαι τῆc ἀκοῆc τὴν αἴcθηcιν. cf. praeterea Theophr. physic. opinion. de sens. 5. p. 500. 14 D.

1) Laertius Diog. VII 55: ἔcτι δὲ φωνὴ ἀὴρ πεπληγμένοc, ἢ τὸ ἴδιον αἰcθητὸν ἀκοῆc ... ζῴου μὲν ἔcτι φωνὴ ἀὴρ ὑπὸ ὁρμῆc πεπληγμένοc, ἀνθρώπου δὲ ἔcτιν ἔναρθροc καὶ ἀπὸ διανοίαc ἐκπεμπομένη. quid intersit inter Platonis et Stoicorum sententiam Pollux docere potest (II, 4. 26): φωνὴ ἀὴρ πεπληγμένοc· πλήττει γὰρ τὴν ἐπιγλωττίδα (Stoicorum doctrina). ἢ πλῆξιc ἀέροc· πλήττεται γὰρ τοῖc φωνητηρίοιc καὶ ὡc διηχὴc ἐξηχεῖ (ita Plato καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ).

2) Aristot. de anima II 8 p. 420^{b} 25: δεῖται δὲ τῆc ἀναπνοῆc καὶ ὁ περὶ τὴν καρδίαν τόποc πρῶτοc. διὸ ἀναγκαῖον εἴcω ἀναπνεομένου εἰcιέναι τὸν ἀέρα. ὥcτε ἡ πληγὴ τοῦ ἀναπνεομένου ἀέροc ὑπὸ τῆc ἐν τούτοιc τοῖc μορίοιc ψυχῆc πρὸc τὴν καλουμένην ἀρτηρίαν φωνή ἐcτιν κτλ. cf. ib. p. 419^{b} 33—35. Arist. probl. XI 23 p. 901^{b} 16: ἡ φωνή ἐcτιν ἀήρ τιc ἐcχηματιcμένοc καὶ φερόμενοc.

3) de Stoicis testimonia congesserunt Menagius ad Laert. VII, 55. Schmidt de Stoicorum grammatica p. 16—17 adn. 27—31. cf. praeterea Prantelius in historia logicae t. I p. 414—15. Zellerus in philos. Graec. hist. t. III, 7^{3} p. 68 adn. 6.

4) Laertius l. s. Aetius IV 20 p. 410 D. Eustathius ad Il. II 490 p. 261, 23.

5) Laert. VII 159; Aet. IV 21 p. 411^{a} 22 D.

6) Aet. [Plut.] IV 21 p. 411 D.: .. ἀκοὴ δὲ πνεῦμα διατεῖνον ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ μέχρι ὤτων. id. IV 20 p. 410 D.: αἰcθανόμεθα γὰρ αὐτῆc (scil. τῆc φωνῆc) προcπιπτούcηc τῇ ἀκοῇ καὶ ἐκτυπούcηc καθάπερ δακτυλίου εἰc κηρόν.

7) cf. Epicuri epistola ad Herodotum Laert. Diog. X 52—53. Epicurea ed. Usener p. 13, 10 — 14, 8. Aetius [Plut.] IV 19, 2 p. 408 D. = fr. 321 Us. Lucr. IV 524 — 614. II 410 — 13 — quos adfert Usenerus ad Epicuri l. s. p. 377.

primoribus conformari dixit verba, quae quoniam ea qua indicavi ratione accedunt ad aures, ita has afficiunt, ut plane id exaudiatur quod voluerit interlocutor.[1]) doctrinae subtilitates altius non persequar; adscribam verba quaedam Epicuri in hac ipsa disputatione adhibita quae reducent nos ad voluminum locos illos unde huc delati sumus.

Epic. ad Herod. L. D. X 53 p. 14, 2 Us. οὐκ αὐτὸν οὖν δεῖ νομίζειν τὸν ἀέρα ὑπὸ τῆc προιεμένηc φωνῆc ἢ καὶ τῶν ὁμογενῶν cχηματίζεcθαι (πολλὴν γὰρ ἔνδειαν ἕξει τοῦτο πάcχειν ὑπ' ἐκείνηc), ἀλλ' εὐθὺc τὴν γινομένην πληγὴν ἐν ἡμῖν ὅταν φωνὴν ἀφιῶμεν, τοιαύτην ἔγκλιcιν ὄγκων τινὸc ῥεύματοc πνευματώδουc ἀποτελεcτικὴν ποιεῖcθαι, ἣ τὸ πάθοc τὸ ἀκουcτικὸν ἡμῖν παραcκευάζει. paullulum variata doctrina quam supra exposuimus profertur. quod mittam.[2]) verba modo quae litteris distinxi velim conferantur cum illis quae in volumine IV a legimus: καίπερ ἴcωc γενομένηc τινὸc πληγῆc πρὸc τὴν ἀκοήν, ἐν ᾗ μᾶλλον ἄν τιc ἐξεδέξατο τὸν καρπόν. priore loco quin πληγή idem sit quod φωνή dubitari nequit: flatus ille corpusculorum materiae cuiusdam aeriae notatur quem loquentes eicimus. eandem interpretationem alteri loco adhibendam esse credo. dicit ille: si in scaena ἰcχάc vocem pronuntiabit actor, ictus quidam incidet in aures audientium, in quo fici notionem inesse omnes primo auditu putabunt. in ictu nemo unquam verbi notionem adsequetur. πληγή vertendum est flatus, quod superiore loco — p. 14 — ponere nolui haec ne praeciperem. „beim Anhören dieses Sophoklesverses trifft eine Schallwelle unser Ohr, in der wir zunächst die Feige verstehn“ — sive „verstehn sollten“. quod e doctrina Epicuri dictum puto verbis Epicureis.

sed ab altera quoque parte licet proficere. respondetur ab adversario — vol. 994 CA. VI 154—155, confudisse illum quae aurium — i. e. quae sensuum sint et quae mentis. quod nullius scholae sectatoribus rectius obicitur quam Epicureis, a nemine sine dubio aliis obiectum magis miraremur quam ab homine Epicureo. Epicurum enim constat sensibus inter criteria secundum quae verum quid sit diiudicamus primarium locum tribuisse. rationi ille fidem maiorem quam sensibus haberi noluit: πᾶc γὰρ λόγοc ἀπὸ τῶν αἰcθή-

---

1) cf. Epicurus ap. Laert. l. s. p. 13, 12—15 Us. Lucr. IV 547—54:

hasce igitur penitus voces cum corpore nostro
exprimimus rectoque foras emittimus ore,
mobilis articulat verborum daedala lingua
formaturaque labrorum pro parte figurat.
hoc ubi non longum spatiumst unde una profecta
perveniat vox quaeque, necessest verba quoque ipsa
plane exaudiri discernique articulatim:
servat enim formaturam servatque figuram.

2) contra Peripateticorum sententiam supra — p. 222 adn. 2 (Arist. probl. XI 23) — a nobis adlatam disputari monet Usenerus Epic. p. 317.

cεων ἤρτηται [Epic. fr. 36]. hic praeterea compluribus locis verba facit de dignoscendis in singulis verbis sonis et sententiis. conferre licet cum eis quae CA. IV 134 (Ph. l. II fr. 19) 6—13 et 137 (fr. 21) 11—13 leguntur talia: Ep. ep. I 37 (p. 4. 14 Us.) πρῶτον μὲν οὖν τὰ ὑποτεταγμένα τοῖc φθόγγοιc, ὦ Ἡρόδοτε, δεῖ εἰληφέναι . . . Ep. fr. 36 (Laert. D. X 31): . . ἀρκεῖν γὰρ τοὺc φυcικοὺc χωρεῖν κατὰ τοὺc τῶν πραγμάτων φθόγγουc. Ep. fr. 255 (Laert. D. X 33): παντὶ οὖν ὀνόματι τὸ πρώτωc ὑποτεταγμένον ἐναργέc ἐcτι.[1]) e Stoicis Boethum, Chrysippo aequalem, διάνοιαν inter ipsa iudicandi instrumenta eduxisse Laertius testis est.[2]) sed haec quae nostro loco leguntur ab alius quoque scholae sectatore proferri potuisse in hominem Epicureum concedendum erit. hunc huius inquisitionis fructum tenemus, certum ut spero, Epicureae doctrinae addictum fuisse illum cuius sunt quae volumen IV a praebet, diversas partes secutum esse voluminis 994 auctorem.

priusquam autem adcuratius de scriptore hoc Epicureo quaeratur, perficienda sunt ea quae ad hunc excursum nos abduxerunt. circumspiciendum est, num aliis quoque locis quae in volumine IV a leguntur impugnentur in volumine 994 vel respiciantur. non iterum factum est, ut totae serventur columnae quae nexu tam bene perspicuo inter se cohaereant, ut illae quas in p. 10 sq. conparavimus. at quod in his pro certo cognovimus quae ratio inter duos hos commentarios intercedat, si in utroque volumine easdem quaestiones tractari, eadem dicta adhiberi videbimus, statuamus necesse erit, e volumine IV a transscripsisse haec voluminis 994 auctorem.

quod in hos locos cadere credo.

CA. VI 163.
(vol. 994.)

φώνητοc οὐ δύναμαι
cυν[ιδεῖ]ν, οὐ γὰρ . . CЄNI
. . . . MЄ
. . παραπλή[cια λέγ]ειν
καθάπερ καὶ τὸ κ[ε]λαρύ
ζειν τὴν ΟΠΗΝ ΤѠΝ Υ
ΠΑΤѠΝ . . ΠѠ καὶ τὸ Ο
. ΙΑ . ΙΝΤ . Π . . τῶν ψή
φ]ων ἦχ[ο]c ΙΗ . . Λ . ΛΟΝ
κτλ.

CA. IV 112 (fr. 2).

(παρόντων γὰρ)
ὀρ]θῶν ὀνομά[τ]ων ὁ ποη-
τὴc] ἀπ' αὐτῶν λαμβα-
νει τοὺc] ἤχουc, ὅταν εἴ-
πῃ 'τοῦ] μέν <τε> προρέον-
τοc ὑπ]ὸ ψηφῖδεc ἅπα-
cαι ὀχλεῦ]νται'' νῦν γὰρ
ὡc μίμη]μα ὑπεβάλ-
λετο ὁ τ]ῶν ψήφων ἦχοc
. . . . . . ωc ἀλλαγῇ ὀνο-
μάτων καὶ] ῥήματοc —

quamvis mutila sint quae in pagina e sexto volumine adscripta cognoscuntur, tamen quod ibi vs 8—9 manifesto ὁ τῶν ψήφων

1) haec ut adponerem monuit me Usenerus.
2) VII 54.

ἦχοc legitur cohaerere haec certum est. quod in priore loco vs 5—7 exstare videtur τὸ κελαρύζειν τὴν ὀπὴν τῶν ὑπάτων sensu caret. corrigendum credo τὴν <ῥ>οπὴν[1]) τῶν ὑδά<τ>ων quod confirmatur eis quae ex persimili disputatione restant apud Hesychium et scholiastam in ipsum hunc qui adhibetur Homeri versum Φ 261: κελαρύζει· ἠχεῖ· φωνεῖ ἢ cυνεχῶc ῥεῖ. ἔcτι δὲ ἰδίωμα ἤχου (Hes. s. v. κελαρύζει). κελαρύζει· μετὰ κελάδου ῥεῖ (schol. Dind. IV 265) — κέλαδον fortasse in fine vs 9 restituendum erit. ut opposita sententia in hoc fragmento conspiciatur, initium ita fere supplendum censeo (ὅτι ἔνεcτιν ταῖc φωναῖc φύcει ἦχόc τιc) ἀ]φώνητοc — hac de ultima voce dubito.

pergo ad

CA. VI p. 144 conferendum cum his: CA. IV 120 (fr. 3).

(praecedunt obscuriora.)
17 ἀπ[ὸ] τούτ[ο]υ φανερῶc . .
. ΦΙΛΛ . . . . ν]ομίζ[ο-
μεν καὶ [π]ρῶτον ΤΟΤΑΙ.
Τ . . . . . Τ . Ν πολλάκι[c
θ]έcειc ο . . . . ΥΝ ἢ λυπεῖν
διὰ τὸν ἦ[χ]ον, ὡc τὸν λω-
τὸν καὶ τοὺc λωτοφά-
γουc Α . . . . . Є ΚΑΛΥ . . .
. ΝΑΙ . . ΑΤ . . . . ὄ]νομα
κατὰ τὸν ἦ[χ]ον ἡδὺ τῇ ‖
p. 145 ἀκο[ῇ] ѠΡ . ΘЄΠ . . . . .
. . . .

vs 21 verbum desidero quale τέρπειν.

praeter id quod in uno haec versantur argumento nil eruere licebit. fortasse subest disputationi Homeri locus ι 91 sqq.:

οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροιcιν ὄλεθρον
ἡμετέροιc, ἀλλά cφι δόcαν λωτοῖο πάcαcθαι
τῶν δ' ὅcτιc λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν — κτλ.

φαίνειν τ 4
ΤΑ εἰ γὰρ ὅτι ΑΤ . . . . .
μενον καὶ τὸν λω[τὸν λυ-
<π>εῖν δὶc τεθέντα . . .

vs 7 κ charta

CA. IV 127.

(praecedunt obscuriora.)
. . . . . . πο]λλάκι θέcειc 18
τέρπειν ἢ λυ]πεῖν διὰ τὸν
ἦχον] . . .
. . . . . . δ]ιὰ τὸν λω-
τὸν] . . . . .
. . . . ὄνο]μα ἡδὺ προc- 24
πίπτειν πρὸc] τὴν ἀκ[οήν.

hoc ultimum fragmentum conponendum esse cum pagina adposita e CA. VI Gomperzius monuit Academy l. s.

eodem modo respicit CA. VI 171 ad ea quae exstant CA. IV 130:

CA. VI 171.

21 δυcχέρεια Π . . . . Χ . . . ΙΝ
καὶ τῇ Κ . . ЄΓ . . . . . πρὸc
τοῦτο καθόλου τὴν δυc-

CA. IV 130. (fr. 24.)

φηcὶ τοίν[υν 13
καὶ (?) [καθό]λου τὴν δυ[cη-
χίαν οὐ]κ ἄλλοθεν π[α-
ραγίνεcθαι, ἢ ἐκ τῆ[c

1) ῥοὴν mavult Usenerus.

ηχίαν μὴ ΑΝΠΟΘΕΝ ΗΙ
τῆc δυcτομ[ίαc] παρα
(κολούθημα)

μὴ ἂν πόθεν ᾖ quod vs 24 exstare videtur caret structura.

δυcτομίαc· ὃ γὰρ ἂν [φρά-
cαι τιc μὴ δύναιτο, τ[οῦ-
το οὐδὲ τὴν ἀκοὴν [ἡδέ-
ωc προcδέχε<cθ>αι.

vs 20 ΤΑΙ charta.

eadem doctrina ab utroque exhibetur; hoc quoque loco — ut p. 134. 137 factum vidimus — ille cui debentur quae in volumine IV a exstant, alius refert sententiam, qua de in sequentibus pluribus agit.

denique

CA. VI 143.

6 .ΑΠΑ.ΔΟΝΑΙ.ΟΗΔΕΙΑC
.φωνῆc ἀλλα ΠѠ μη-
δὲν ἡμᾶc ἄνευ τῶν φω-
νηέντων φθέγγεcθαι
..ΟΔ.καὶ..Ο..τοῖc μὴ
κτλ.

vs 7—8 ΜΗ . . .ΔΕΝΗ.ΑCΟΝΥ charta

CA. IV 160. Col. LIX (fr. 11).

ἀποδοῦναι περὶ | ἀληθέc′.
φηcίν, ὅτι οὐδὲν
δυνάμεθα φθέγξαcθαι χω-
ρὶc τῶν φωνηέντων′ ἐν
γὰρ τού]τοιc οὐδὲν ἀπερεί-
δεται], ἀλλ᾽ αὐτὸc ὁ ἦχοc′.

sine dubio eodem nexu cohaerent. sed quae priore loco in tabula leguntur ita mendis obruta sunt, ut de sententia recuperanda desperandum sit.

quae his ultimis paginis conposui, si deessent ea a quibus profecti sumus, id quidem docerent unum ex his scriptoribus alterius sententias respexisse, illis debemus quod priorem fuisse voluminis IV a auctorem, illius commentarium ante oculos habuisse eum, cuius verba volumen 994 praebet, pro certo habemus.

dolendum est quod huius libelli apographum Neapolitanum tam hiulcum est ac mendosum, ut de scriptoris doctrina paene nihil statui possit. ad sonitus curam spectant fragmenta quae in antecedentibus tetigimus omnia. ἦχοc in ceteris quoque saepissime legitur. sed in ultima modo scriptionis parte certiora quaedam cognosci possunt. inde a pagina 181 disputationis terminus est ἡ τραχύτηc[1]), dicendi genus asperum quod efficitur cumulatis consonantibus et semivocalibus. mutas litteras ille effert hac similitudine usus p. 183, 4 sq. ὥcπερ κόλλα τιc ἢ γόμ[φ]ο[c] ἢ εἴ τι τοιοῦτο π[ρὸc] τ[ὴ]ν ξυλίν[η]ν cύ[νθ]εcιν, οὕτωc ἔχει καὶ τὸ ἄφωνον πρὸc τὴν τῆc λέξεωc cύμπηξιν. hunc in modum ἡ τραχεῖα λέξιc et quae huius dictionis ceterae videntur species, ἡ λέξιc εὐπαγήc, ἡ πολυγράμματοc[1]) etc. tractantur usque ad finem libelli.

Oxoniense apographum plura praebere atque melius depicta

1) cf. Hermogenes π. ἰδ. β′ rh. Gr. ed. Speng. II 381 sq., Demetrius π. ἑρμ. Sp. III 300 sq.

contendit Scottius[1]), quo adhibito haec ultima pars in plurimis bene restitui poterit. de nexu qua haec cum volumine IV a iuncta sint nova prolatum iri non credo.

Pergentibus nobis in via supra indicata quaenam ratio inter volumen 1081 [CA. VII p. 81—123] et nostrum illud IV a intercedat inquirendum est. Gomperzius[2]) hoc quoque a Philodemo conscriptum credit duas ob causas. primum quod CA. VII p. 117 manifesto enuntiatum legitur quod praeterea exstat CA. IV p. 174. tum quod CA. VII p. 100 et 103 inpugnatur Heracleodorus aliquis, quem inter adversarios numeret Philodemus in libri quinti col. XXI vs 28 [CA. II 182. vol. Herc. Ox. II 139]. at quoniam de locis ubi Heracleodorus commemoratur seorsum agendum erit, hoc interdum mittamus. primum illud quod adtinet verba utrique volumini communia haec sunt: τὰc ἀκοὰc δοκεῖν ἡρωικῶν cωμάτων ἀκούειν. his verbis adversarii cuiusdam sententia in maius aucta, ut videtur, refertur, qui postulaverat, ut personis ita digna fieret dictio, ut aures quoque heroes sentirent loquentes. haec in volumine 1081 non uno loco reiciuntur, cf. CA. VII p. 114. 117. 120. in volumine IV a pagina altera quae plane in eodem argumento versetur non invenitur. at eo ipso loco — p. 174 — verba quae elegit scriptor magis eius esse videntur, qui adversarii futtilitates rideat, quam eius qui alterius sententiam laudibus amplectatur. paucis ut quae ipse sentiam aperiam: mihi haec non ab adversariis scripta videntur — immo ab eodem, vel potius eisdem: nam in eis quoque quae in CA. VII p. 81—123 ut unius voluminis 1081 relliquiae edita sunt duo conmixta esse volumina mihi persuasissimum est. ita autem divido: cum volumine IV a conponenda sunt omnia praeter ea quae in pag. 81—93. 95. 98. 100 leguntur: haec autem cohaerent arctissime cum IV b. in omnibus inter se conveniunt quae IV a et VII a, quae IV b et VII b vocavi. in VII a quoque conspicuus est pulcherrimus ille calami ductus quem in IV a laudavi. eadem est pagellarum latitudo, totidem litterae in singulis versibus conponuntur. adest hic quoque linea illa qua in fine versus spatium expletur in IV a.[3]) πόημα[4]), πόηcιc[5]), ποητικόc[6]) leguntur, plenioris scripturae exemplum nullum. servatur iota, nusquam ει reperitur. contra in VII b in paucis his fragmentis non desunt huius scripturae exempla.[7])

sunt in his pagellae dimidiatae; partes dexterae vel sinistrae, superiores vel inferiores paginarum. summa cura quaesivi, itane ex

1) catal. p. 77.
2) Studien l. s.
3) p. 104, 5. 6. 105, 8. 9. 10 etc.
4) p. 101, 12. 104, 4. 7. 9. 109, 4. 6. 7. 9 etc.
5) p. 102, 9. 114, 12.
6) p. 46, 7.
7) κεινεῖ p. 103, 3. 8. ἐπιγείνεται 83, 3. Εὐρειπίδηc 89, 17.

his quaedam cohaereant, ut certo argumento opinio mea confirmetur. per multum molitus inveni demum quae eiusdem paginae partes videbantur, at ne haec quidem tota coire voluerunt. de his loquor.

CA. IV 171. CA. VII 86.

κἂν ὅλως ἀγνο[ήcη]ι τὸ νο-
ούμενον, λέ[γειν] μ[η]δὲ ἓν
βλάπτειν, εἰ [κατ]ὰ τὸ ἴδιον
ἀγαθὸν ὁ ποη[τὴ]c μὴ ἀπο-
πίπτοι ΄ τίνα γ[ὰρ τ]ρόπον, ὦ
Κορύβαντες, ὄ[λωc?] τὸ πόημα
πάντες οὐχ [ὡc] τερέτιcμα
καὶ κροῦμα νο[οῦ]μεν, ἀλ-
λὰ λέξειc ἐκ τοῦ [καλ]ῶc cυντί-
θεcθαι διανόημα cημαι-
νούcαc, οἷον ὁ |λό]γοc οὐ πέ-
φυκεν ἂν ὅλ[ωc ἀγ]νοῆται
τὸ νοούμεν[ον] .μενοντι
οὐκ ἀποπιπτ. . . .προcτιθει
οὐ καθ᾽ ὃ ποητ[ὴc]. .ΝΤΑΛΕΞΕ
κτλ.

vs 6 ε[ἴπερ] scribendum censet Büchelerus

in his cohaerent manifesto quae in vs 1—12 utriusque paginae leguntur. contra sociari nullo modo possunt quae in inferioribus exstant. cum autem quae in CA. IV p. 171 a vs 12 leguntur in eodem pergant argumento, contra quae CA. VII 86, 13 sq. agnoscantur plane alio spectent[1]), altero loco falso duo fragmenta conglutinata esse statuemus. quod eo quoque conprobatur quod post νοούμενον, a qua voce incipit fragmentorum dissensus, maius conspicitur spatium, quam quanto in ceteris bini versus dirimi solent. quae ut tristia schedarum harum fata nuntiant tamen recte me iudicasse de volumine IV b et VII b demonstrant. in vol. IV a et VII a certissimo hoc argumento uti non licet, attamen cohaesisse haec ipsa fragmenta testantur. in inlustranda eadem Philoxeni ut videtur dictione versantur CA. IV 177 et CA. VII 94 — fr. 49 et 51 — poeta bonus qui sit plane eodem modo definitur CA. VII 120 et CA. IV 113 — fr 46 et 47 —, non id adpetendum esse ut volgus delectet poeta, ut VII 121 ita IV 133 — fr. 56 et 57 — statuitur. itaque certum habeo ex eodem commentario haec petita esse.

pauca de ceteris voluminibus addenda sunt. vol. 1676. [CA. XI p. 147—66] de quaestionibus est plane diversi generis. εὐφωνία maxime in his tractatur cf. Col. XII p. 165 πῶς οὐκ, ἐὰν τὸ [μ]έ-

1) haec cum eis cohaerent quae CA. VII 92 tractantur.

[τ]ρον τιc ἢ τὸ κῶλον ἐκβιβάcῃ, διὰ τῆc μεταθέcεωc ἀνελεῖ τὰ καὶ τὴν ἀκοὴν ἐπιτέρπωc διατιθέντα, οὐ μέντοι γε, ὡc οὗτοc οἴεται, cυνάξει διὰ τούτου τὸ τὴν ἀ[ρε]τὴν τοῦ ποήμ[α]τ[ο]c ἐ[ν εὐ]φωνίᾳ κεῖcθαι. τὴν γὰρ εὐφωνίαν οὐκ . . . Col. VII p. 160: ἐκ τῆc μεταθέcεωc δυcχεραίνομεν, ὑπὲρ οὗ τρόπου τοῦ παντὸc λα[λ]ήcω . . . ψυχαγωγία quonam modo efficiatur quaeritur Col. IV p. 157 ὅτι οὐ διὰ τῶν τοῦ λόγου διανοη[μ]άτων καὶ λέξεων ἐξερ[γ]άζεται τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλὰ διὰ παραλλαττόντων . . . cf. VII p. 159: ψ[υ]χαγωγοῦcιν οὐ παρά τινοc λαβόντεc ἀλλ᾽ αὐτοὶ γεννήcαντεc . . ., cύνθεcιc laudibus effertur Col. VIII p. 161 [cυν]θέcει ὅταν εὑρίcκ⟨η⟩ται τὸ μὲν [cα]φὲc τὸ δ᾽ ἀcαφὲ[c] ἢ τὸ μὲν [ε]ὐκρινὲc τὸ [δ᾽ ἀ]μ[φίβ]ολον ἢ τὸ μὲν [ἀc]τεῖον τὸ δ[ὲ φαῦλ]ον ἤ τι τῶν ἀνα[λόγω]ν τοῖc εἰρημένοιc . . . cf. Col. II p. 155 ἀλλ᾽ ὁμοῖα λέγεται κατὰ τὸ φαύλωc ἐν τοιούτῳ cυνκεῖcθαι καὶ τοῦτο κρείνεται νοήμα[τ]οc οὐκ [ε]ὐτυχεῖ δηλώcει . . . . altiora quaedam tanguntur fr. IV p. 148: ἐπ[ὶ] τοὺc προλόγουc ἀπιθανώτατον εἶ[ναι] δοκοῦc[ι] πρᾶγμα . . . et fr. V p. 149: ἀπαγγελεῖν [κ]αὶ περὶ ἀνδρὸ[c] . . . π[ο]λυτρόπου καὶ πο[λ]υ[μ]νή[cτου?]. . . . cum lanio comparatur poeta fr. XI p. 153, cum sculptore Col. III p. 156. in quibus sunt quae conveniunt cum eis quae de conpositione (cύνθεcιc) disserens in quinto libro exponit Philodemus. sed nexus qui inter fr. II p. 147 et CA. VII p. 90, quam paginam supra p. 19 volumini VII b addiximus, intercedit suspicari me facit volumen 1676 avulsam esse illius scriptionis (VII b) partem. — reliqua autem volumina tam exigui sunt ambitus, ut de his certa coniectura proferri nequeat.

haec igitur quo nexu cum ceteris cohaereant diiudicare non audeo; satis habeo quod de voluminibus quae in CA. t. IV., VII editae sunt certum ferre licuit iudicium.

restat ut de scriptionum quarum in CA. IV et VII continuas deteximus partes argumento exponatur et auctore. volumen IV a et VII a quod vocamus homini Epicureo tribuendum esse supra vidimus. sed adcuratius quoque de auctore statui posse credo. cuius voluminis enim fragmenta dum restituere studeo, haud paucis illum vidi quaesiisse, quaenam vis singulis insit litteris (fr. 1—16). indicabatur inserto φηcὶν (IV 120 [= fr. 3] vs 18, IV 160 Col. LIX [= fr. 11] vs 2), indirecta quae in his plerumque adhibetur oratione, ex alius doctrina haec repetita esse. quae cum reputarem memoria occurrit loci alicuius e Philodemi libro quinto, quem adponam.[1])

CA. II 187 [= II 200], vol. Herc. Ox. II 144.

. . . .

(praecedunt incerta.)

4 . . .καὶ μηδ᾽ ὅταν τὴν

1) in quo quod vs 9 et 11 licet describere emendatum Usenero debeo.

his quaedam cohaereant, ut certo argumento opinio mea confirmetur. per multum molitus inveni demum quae eiusdem paginae partes videbantur, at ne haec quidem tota coire voluerunt. de his loquor.

CA. IV 171. CA. VII 86.

κἂν ὅλως ἀγνο[ήcη]ι τὸ νο-
ούμενον, λέ[γειν] μ[η]δὲ ἓν
βλάπτειν, εἰ [κατ]ὰ τὸ ἴδιον
ἀγαθὸν ὁ ποη[τὴ]c μὴ ἀπο-
πίπτοι ' τίνα γ[ὰρ τ]ρόπον, ὦ
Κορύβαντες, ὅ[λωc?] τὸ πόημα
πάντες οὐχ [ὡc] τερέτιcμα
καὶ κροῦμα νο[οῦ]μεν, ἀλ-
λὰ λέξειc ἐκ τοῦ [καλ]ῶc cυντί-
θεcθαι διανόημα cημαι-
νούcαc, οἷον ὁ |λό]γοc οὐ πέ-
φυκεν ἂν ὅλ[ωc ἀγ]νοῆται
τὸ νοούμεν[ον] .μενοντι
οὐκ ἀποπιπτ. . . .προcτιθει
οὐ καθ' ὃ ποητ[ὴc]. .ΝΤΑΛΕΞΕ
κτλ.

vs 6 ε[ἴπερ] scribendum censet Büchelerus

in his cohaerent manifesto quae in vs 1—12 utriusque paginae leguntur. contra sociari nullo modo possunt quae in inferioribus exstant. cum autem quae in CA. IV p. 171 a vs 12 leguntur in eodem pergant argumento, contra quae CA. VII 86, 13 sq. agnoscantur plane alio spectent[1]), altero loco falso duo fragmenta conglutinata esse statuemus. quod eo quoque conprobatur quod post νοούμενον, a qua voce incipit fragmentorum dissensus, maius conspicitur spatium, quam quanto in ceteris bini versus dirimi solent. quae ut tristia schedarum harum fata nuntiant tamen recte me iudicasse de volumine IV b et VII b demonstrant. in vol. IV a et VII a certissimo hoc argumento uti non licet, attamen cohaesisse haec ipsa fragmenta testantur. in inlustranda eadem Philoxeni ut videtur dictione versantur CA. IV 177 et CA. VII 94 — fr. 49 et 51 — poeta bonus qui sit plane eodem modo definitur CA. VII 120 et CA. IV 113 — fr 46 et 47 —, non id adpetendum esse ut volgus delectet poeta, ut VII 121 ita IV 133 — fr. 56 et 57 — statuitur. itaque certum habeo ex eodem commentario haec petita esse.

pauca de ceteris voluminibus addenda sunt. vol. 1676. [CA. XI p. 147—66] de quaestionibus est plane diversi generis. εὐφωνία maxime in his tractatur cf. Col. XII p. 165 πῶc οὐκ, ἐὰν τὸ [μ]έ-

1) haec cum eis cohaerent quae CA. VII 92 tractantur.

[τ]ρον τιc ἢ τὸ κῶλον ἐκβιβάcῃ, διὰ τῆc μεταθέcεωc ἀνελεῖ τὰ καὶ τὴν ἀκοὴν ἐπιτέρπωc διατιθέντα, οὐ μέντοι γε, ὡc οὗτοc οἴεται, cυνάξει διὰ τούτου τὸ τὴν ἀ[ρε]τὴν τοῦ ποήμ[α]τ[ο]c ἐ[ν εὐ]φωνίᾳ κεῖcθαι. τὴν γὰρ εὐφωνίαν οὐκ . . . Col. VII p. 160: ἐκ τῆc μεταθέcεωc δυcχεραίνομεν, ὑπὲρ οὗ τρόπου τοῦ παντὸc λα[λ]ήcω . . . ψυχαγωγία quonam modo efficiatur quaeritur Col. IV p. 157 ὅτι οὐ διὰ τῶν τοῦ λόγου διανοη[μ]άτων καὶ λέξεων ἐξερ[γ]άζεται τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλὰ διὰ παραλλαττόντων . . . cf. VII p. 159: ψ[υ]χαγωγοῦcιν οὐ παρά τινοc λαβόντεc ἀλλ' αὐτοὶ γεννήcαντεc . . ., cύνθεcιc laudibus effertur Col. VIII p. 161 [cυν]θέcει ὅταν εὑρίcκ⟨η⟩ται τὸ μὲν [cα]φὲc τὸ δ' ἀcαφὲ[c] ἢ τὸ μὲν [ε]ὔκρινὲc τὸ [δ' ἀ]μ[φίβ]ολον ἢ τὸ μὲν [ἀc]τεῖον τὸ δ[ὲ φαῦλ]ον ἤ τι τῶν ἀνα[λόγω]ν τοῖc εἰρημένοιc . . . cf. Col. II p. 155 ἀλλ' ὁμοῖα λέγεται κατὰ τὸ φαύλωc ἐν τοιούτῳ cυνκεῖcθαι καὶ τοῦτο κρείνεται νοήμα[τ]οc οὐκ [ε]ὐτυχεῖ δηλώcει . . . . altiora quaedam tanguntur fr. IV p. 148: ἐπ[ὶ] τοὺc προλόγουc ἀπιθανώτατον εἶ[ναι] δοκοῦc[ι] πρᾶγμα . . . et fr. V p. 149: ἀπαγγελεῖν [κ]αὶ περὶ ἀνδρὸ[c] . . . π[ο]λυτρόπου καὶ πο[λ]υ[μ]νή[cτου?]. . . . cum lanio comparatur poeta fr. XI p. 153, cum sculptore Col. III p. 156. in quibus sunt quae conveniunt cum eis quae de conpositione (cύνθεcιc) disserens in quinto libro exponit Philodemus. sed nexus qui inter fr. II p. 147 et CA. VII p. 90, quam paginam supra p. 19 volumini VII b addiximus, intercedit suspicari me facit volumen 1676 avulsam esse illius scriptionis (VII b) partem. — reliqua autem volumina tam exigui sunt ambitus, ut de his certa coniectura proferri nequeat.

haec igitur quo nexu cum ceteris cohaereant diiudicare non audeo; satis habeo quod de voluminibus quae in CA. t. IV., VII editae sunt certum ferre licuit iudicium.

restat ut de scriptionum quarum in CA. IV et VII continuas deteximus partes argumento exponatur et auctore. volumen IV a et VII a quod vocamus homini Epicureo tribuendum esse supra vidimus. sed adcuratius quoque de auctore statui posse credo. cuius voluminis enim fragmenta dum restituere studeo, haud paucis illum vidi quaesiisse, quaenam vis singulis insit litteris (fr. 1—16). indicabatur inserto φηcὶν (IV 120 [= fr. 3] vs 18, IV 160 Col. LIX [= fr. 11] vs 2), indirecta quae in his plerumque adhibetur oratione, ex alius doctrina haec repetita esse. quae cum reputarem memoria occurrit loci alicuius e Philodemi libro quinto, quem adponam.[1])

CA. II 187 [= II 200], vol. Herc. Ox. II 144.

. . . .
(praecedunt incerta.)
4 . . . καὶ μηδ' ὅταν τὴν

1) in quo quod vs 9 et 11 licet describere emendatum Usenero debeo.

ςύνθεςι[ν] ἐπαινῶμεν, ἀ-
ποςπᾶ[ν] α[ὐ]τὴν τῶν ὑπο-
τεταγμένων. τὰ δὲ
περὶ τῶν ςτ[οι]χείων, ἐ-
ν ο[ἷς] τὴν κ[ρί]ςιν εἶν[α]ί φη-
ςι τῶν ςπου[δαίω]ν ποι-
ημάτων, τίνος αὐτῶ[ι
καὶ πόςης ἡδονῆς [γ]έ
με[ι π]αρεςτακότες ἐν
τ[ῶι] δευτέρῳ τῶν ὑ-
π[ομν]ημάτων, δι[ὰ τὸ
καὶ περὶ ποιήματος εἶ-
ναι κοινῶς, ἀποδοκιμά-
ζομε]ν παλιλλογε[ῖ]ν,
ὥς[τ]ε τὰς παρὰ Ζήνωνι
δόξας ἐπικόψαντες
ἤδη μεμηκυςμένον
τὸ ςύγγραμμα καταπαύ-
ςομεν.

in quibus verba τὰ δὲ περὶ τῶν ςτοιχείων, ἐν οἷς τὴν κρίςιν εἶναί φηςι τῶν ςπουδαίων ποιημάτων, nullus dubito quin ita vertenda sint: quae autem de litteris, in quibus iudicium ille inesse dixit, num valeant quid poemata etc. ςτοιχεῖα potuerant sane dicta esse elementa i. e. summa praecepta, quibus derigi ille iusserat de poematis iudicium — sed exspectaremus τὰ περὶ τῶν τῆς κρίςεως ςτοιχείων — neque bene subiunguntur quae vs 11—13 leguntur: τίνος αὐτῷ [scil. scriptori illi] καὶ πόςης γέμει ἡδονῆς. quodsi ipsum volumen IV a in his respicitur, haec quae IV a VII a hucusque vocavi Philodemi sunt libri de poematis secundi relliquiae. refertur enim in his de scriptoris cuiusdam sententia qui mirum quantum tribuit singulis litteris cf. inprimis p. 115, 3 sq. [= fr. 4] καθόλου γὰρ τὴν τοῦ μῦ πρὸς τὸ ἄλφα ςυναφὴν ἄτοπόν τι ἔχειν περιςπῶςαν . . ἡμῶν τὴν ἔννοιαν ἐπὶ ψυχικήν τινα διάνοιαν —. non totum librum in disputatione de litterarum vi versatum esse docent fragmenta. immo haec ipsa pars fuisse videtur quaestionis quaenam in poematis sit vis soni. omnia enim haec fragmenta quae ad ἦχον spectant manifesto inter se cohaerentia quin secundo Philodemi libro tribuenda sint dubium esse nequit. contra quae praeterea in vol. IV a VII a leguntur de conpositione et delectu verborum, de poetae officio, num eidem libro adiudicanda sint dubitari sane potest. sed quoniam ab eodem scriba haec exarata sunt omnia, quoniam frustra circumspexi vestigia quibus seorsum haec olim tradita esse indicetur, iungenda interdum haec putavi.

quae sufficiant de volumine IV a VII a, Philodemi libro secundo, cuius fragmenta in sequentibus proponam.

sed erant quae ut IV a_1 seponenda duximus p. 9 haec in singulis mire congruunt cum libri secundi Philodemei fragmentis. quod ita explicandum esse crediderim, ut scriptoris quem secuturus sit primum paucis Philodemus indicaverit sententiam, quemadmodum in libris de re musica factum videmus. sed cavendum erit, ne nimis tribuamus fragmentis his perditissimis. e quibus quae aliquatenus quidem intellegi possunt addidi in calce huius scriptionis.

ad quaestiones plane alias volumen IV b VII b nos deducit. inquiritur, utrum praeferendus sit poeta qui fabulae argumentum ipse invenerit, an ille qui ab alio inventum melius excoluerit — cf. CA. VII 91. 93. CA. IV 195. 172 —, num ei solum laudandi sint qui honestae vitae et proborum morum personas in poematis exhibeant, an ei quoque qui improbas potius imitentur — cf. CA. VII 88. 89. 95. CA. IV 201. id ipsum fortasse quod in diiudicandis poematis respiciendum hoc esse negat scriptor — probine depingantur mores an improbi — ad Philodemum facit. accedit quod Stoicorum rideri videntur de poetae officio praescripta.[1]) denique dictionem ab auctore adhibitam esse quae Philodemo est in deliciis Gomperzius adnotavit.[2]) itaque haec quoque fragmenta viginti et tria Philodemo ego tribuerim.

ultimo loco quaerendum reliqui, num inde fortasse efficere quid liceat de librorum singulorum auctoribus, quod in nonnullis nominatur Heracleodorus, homo ceteroqui non minus ignotus quam haud pauci alii quorum memoria ex his chartis suscitata est. proficiscendum est a Philodemi in libro quinto verbis, quae ita scribenda esse censeo.

CA. II 182, vol. Herc. Ox. II 139.

ἀλλὰ γὰρ ἐ[π]εὶ καὶ τὰ
πρὸς τοῦτον εὐτρέπις-
ται, τὰ [ἐπὶ] τῷ Κρα[τίπ-
πῳ ? πρέπει θ]εω[ρ]ῆςαι·
ἀπο[τυγ]χάνει τοίγαρ
οὖν [τῆ]ς Ἡρακλεοδώρου
καὶ τῶν ὁμοίων δό[ξ]ης,
οὐ γ]ὰρ τὴν ςύνθεςιν, ἀλ-
λὰ τὴν ἐπιφαινομένην
α]ὐ[τῇ] φωνὴν ἐπ[αινεῖ,
ὡς κ]αὶ τῆς Ἀνδρομέν[ους[3]),
πά]ντῃ γε νομίζων ὁ-
μολογεῖν αὐτὸν καὶ διὰ
πα]ντὸς τοῖς εἰρημένοις.

1) VII 90. Usen. Ep. s. v. Cτωικοί.
2) IV 198 κἂν βάλῃ καλῶς, cf. Studien l. s.
3) hic recurrit CA. IV 200 = fr. 67, ubi praecedit sententia vere Epicurea. an hic latet ib. 113 = fr. 47?

adversario, cui quod nomen fuerit — Κράτιππος an Κρατερὸς an Κρατύλος an Κρατῖνος — incertum manebit, obicitur error, quem in enarranda Heracleodori de conpositionis pretio sententia commiserit. quonam igitur animo in Heracleodorum fuerit ipse Philodemus hoc e loco non adsequimur.

sed alium invenisse mihi videor, ubi ipse Philodemus hanc sententiam quae Heracleodoro supra adscripta est vehementer reprehendit:

CA. II 181, vol. Herc. Ox. II 138.

[ἄ-
θλιομ μὲν γὰρ κ[αὶ τὸ τὴν
ἐπι[φ]αινομένην τῆ[ι
cυνθέcει τῶν λέ[ξε]ων
εὐφωνίαν εἰcάγειν καὶ
ταύτηc ἀνατιθέναι τὴν
γνῶc]ιν τῆι τριβῆι τῆc ἀ-
κοῆ]c, ἀθλιώτερον δὲ
κτλ.

haec sine dubio ad eandem spectant doctrinam; quam cum e priore loco Heracleodori esse comperimus, tum ex altero licet statuere ab ipso Philodemo inpugnatam esse.

reliqui autem de Heracleodoro loci obscuriores sunt, quam ut certa sententia eruatur — praeter unum hunc ubi ita contra illum disputatur.

CA. VII p. 100 (vol. VII b).

. . . . κεινεῖ
γὰρ οὐ τὰ ἀπόητα, ἀλλὰ τὰ
πεποημένα: διανοήματα δὲ
καὶ ταῦτ' ἔcτιν ', 'Ηρακλε-
οδώρου νομίζοντοc ὅλωc νό-
ημα μὴ κεινεῖν ', ἀλλ' οὐ μό-
νον τὸ ἀπόητον ' ὥcτε [κα]τα-
γελάcτωc ἐπιφέρει * * *

rest. Usener. Epic. s. v. 'Ηρακλεόδωροc.

Heracleodorus animos movendi vim in sententia inesse negaverat. contra monetur sententiam a poeta artificiose excultam hac vi praeditam fore, incultam non fore.

hoc quoque loco plane contraria censuisse Philodemum licet demonstrare. ille sententiis primarium in poematis adtribuerat locum. conferantur verba, quae subsequuntur ea quae in pagina hac adhibui.

CA. II 181, vol. Herc. Ox. II 138.

. . (ἄθλιομ μὲν vs 28)
. . . ἀθλιώτερον δὲ τὸ
τὴν cύνθεcιν αὐτὴν τῶ[ν
λέξεων, διανοίᾳ γνω- ‖ p. 182
ριζομένην, πότερον φαῦ-
λα ἢ cπουδα[ῖα ἔ]χει
τα]ῖc ἀλόγοιc ἀκ[οαῖ]c καὶ
μηθὲν πολυπραγμο-
νούcαιc τῶν ἐπιτευγμά-
των ἢ διαπτωμά[των
ἀνάπτειν.

certum iam Heracleodorum Philodemi habebimus adversarium. atque hoc novum nobis praebet indicium volumen IV b VII b ipsius Philodemi continere scriptionem.

in fine praefationis, quid singulis his disputationibus adsecuti simus placet conponere. in quarto et septimo CA. voluminibus duarum scriptionum partes continuas deteximus. alteram Philodemi libri secundi relliquias praebere ex ipsius in libro quinto verbis conclusimus; alteram eidem tribuendam esse veri simillimum visum est. ceterum contra ea quae in Philodemi libro secundo leguntur disputantem cognovimus illum, cuius verba servavit volumen 994, quem ab Epicureorum doctrina alienum fuisse exposuimus. unum hoc miri quid habet, quod repertus est in bibliotheca, a Philodemi fautore sive Piso is fuit sive alius quis condita, libellus in quo huius inpugnantur sententiae. sed huius domus quae fuerint fata nescimus. id videmus etiam post Philodemi tempora libros additos esse.[1]) et quoniam de voluminis 994 ratione iudicare aliter non possumus, quam fecimus supra p. 13 sqq., statuamus necesse est adversariorum quoque libris contra ipsos Philodemi commentarios conscriptis locum in huius bibliothecae pluteis concessum esse. fortasse Philodemus ipse ut Chrysippi[2]) sibi libros conparaverat ita aequalis quoque adversarii accivit libellum, ut quae ille contra monuerat agnosceret et occasione data refutaret.

1) Scottius, catal. p. 15; vol. 817 carmen de bello Augusti Aegyptiaco. Baehrens poet. lat. min. I 212 sq.

2) vol. 1038 Χρυcίππου περὶ προνοίαc β'. Gercke Chrysippea fr. 19—25.

---

ipsa Philodemi fragmenta una cum his prolegomenis eduntur in Fleckeiseni annalium tom. suppl. XVII p. 237 sqq.

Vita.

Fridericus Augustus Hausrath natus sum die XX mens. Iun. a. MDCCCLXV Caroliruhae patre Adolfo, matre Enrietta e gente Fallenstein, quibus superstitibus gaudeo. fidem profiteor evangelicam. anno MDCCCLXIX Heidelbergam transmigraverunt parentes, ibique a. MDCCCLXXIII—VIII gymnasium adii, quod Uhligio etiamnunc floret rectore. ab a. MDCCCLXXVIII—LXXXIII gymnasium frequentavi Mannhemiense. maturitatis testimonio instructus Heidelbergae studiis historicis et philologicis per ter sex menses operam navavi. vere a. MDCCCLXXXV hanc almam Musarum sedem adii, cuius per quinquiens sex menses civis fui. autumno anni MDCCCLXXXVII Heidelbergam redii. ubi per menses hibernos moratus, vere anni insequentis examen, quod superandum est eis qui appetunt facultatem docendi in re publica Badarum, Caroliruhae absolvi.

docuerunt me VV. CC. Bartsch, Brandt, de Duhn, Erdmannsdoerffer, Fischer, Osthoff, Rohde, Schoell, Uhlig, Wachsmuth, Winkelmann, Zangemeister Heidelbergenses, Buecheler, R. Kekulé, Kueppers, Luebbert, Menzel, Meyer, Nissen, Schwartz, Usener Bonnenses. seminariorum philologorum Heidelbergensis et Bonnensis — per sex menses illius per terna semenstria huius — sodali esse mihi licuit egregia in me Schoelli Wachsmuthi, Buecheleri Luebberti Useneri benevolentia. seminarii historici sodalibus benigne me adscripsit Nissen; exercitationibus me admiserunt philologicis Buecheler, Schwartz, Uhlig, epigraphicis Buecheler, Zangemeister, historicis Erdmannsdoerffer, palaeographicis Menzel, paedagogicis Uhlig, archaeologicis de Duhn, Kekulé.

Praeceptoribus omnibus gratias habeo maximas; inprimis vero F. de Duhn, Buechelero, Kekuléo, Nisseno, Usenero quid debeam nunquam obliviscar.

Sententiae controversae.

I.

In Euripidis fabulis codicis S [archetypi deperditi codicis L (Laurentiani 32, 2) et P (Palatini inter Vaticanos 287, cuius pars abscissa est cod. G Laurentianus 172)] lectiones his locis contra Prinzium, novissimum editorem, defendo.

Alcest. vs. 190. ἡ δὲ λαμβάνουϲ᾽ ἐν ἀγκάλαιϲ
ἠϲπάζετ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλον· — ἐϲ ἀγκάλαϲ rell.

„ vs. 247. . . δύο κακῶϲ πεπραγόταϲ,
οὐδὲν θεοὺϲ δράϲανταϲ ἀνθ᾽ ὅτου θανεῖν.
θανεῖν L, θανῇ rell.

„ vs. 333. οὔτ᾽ εἶδοϲ ἄλλωϲ ἐκπρεπεϲτάτη γύνη.
εὐπρεπεϲτάτη rell.

Med. vs. 988. ἄταν δ᾽ οὐχ ὑπεκφεύξεται —
ita L, ὑπεφ P — ὑπερ rell.

Hec. vs. 531. κἀγὼ παραϲτὰϲ εἶπον ἐν μέϲοιϲ τάδε —
καταϲτὰϲ A, a.

II.

Thucyd. IV 118 — p. 305, 3 Bekk. — τοὺϲ δ᾽ ἐν Κυθήροιϲ μὴ ἐπιμιϲγομένουϲ ἐϲ τὴν ξυμμαχίαν, μήτε ἡμᾶϲ πρὸϲ αὐτοὺϲ μήτε αὐτοὺϲ πρὸϲ ἡμᾶϲ — corrige: μήτε ὑμᾶϲ πρὸϲ αὐτοὺϲ μ. ἀ. πρ. ἡ.

III.

instrumenta foederum quae Thucydides servavit haud recte Kirchhoffius corrigendo ad solemnem foederum, qualem e lapidibus cognovimus tenorem revocavit.

IV.

inscriptio Pompeiana parietaria quam edidit Mavius bullet. 1878 p. 190:

C. Hadius Ventrio eques
natús Romanus ínter beta[m] et brássica[m]

versus est in hominem confictus qui ex rure ortus inter equites Romanos sedem postea obtinuit.

V.

inscriptio Pompeiana parietaria quam edidit Fiorellius — atti della acad. dei Lincei serie terza t. III p. 239.

Cantabunt mihi
versus Vergiliani — ecl. V 72 — initium est.

VI.

Lucilii fragmentum 115 Baehr. ad gladiatorem spectat generis illius quod Samnites vocabatur; septem enim illos pinnas in galea gestasse monumenta docent. cf. Henzen, dissert. della pontif. acad. Rom. di archeol. XII. 1852. tav. VII 2. 7. Bartoli lucern. sepulcr. I. 22.

VII.

Athenagoras supplicatio pro Christianis c. 15 (p. 66 Otto) Ὡς γὰρ ὁ κεραμεὺς καὶ ὁ πηλός (ὕλη μὲν ὁ πηλός, τεχνίτης δὲ ὁ κεραμεύς), καὶ ὁ θεὸς δημιουργός, ὑπακούουσα δὲ αὐτῷ ἡ ὕλη πρὸς τὴν τέχνην verba καὶ ὁ πηλὸς delenda sunt.

VIII.

grammaticorum duorum nomina latent in Demetrii Byzantii περὶ ποιημάτων fr. 15 (CA. V p. 9, vol. Herc. Ox. I p. 108):

καὶ τὰ Πολυδ[εύ]-
κους καὶ τὰ Εὐ[φρ]ονίδου
διηρτημένα μέν τι-
να καὶ ψευδῆ προφ[ερόμε-
να] σημαίνει· καθό-
λο]υ δ' οὔκ ἐστιν ἀνυ-
πότακτ[α.

IX.

in vetustissimo illo de nomi Pythici partibus testimonio — Dem. Byz. π. ποιημ. fr. 21 (CA. V p. 11, vol. Herc. Ox. I p. 121 a) — quod protraxit Bergkius — poet. lyr. III⁴ p. 170 adn. 1 — prima verba ita scribenda sunt:

[με-
τὰ τοῦτο [σπ]ονδ[εῖ]ο[ι, ὅ-
τ[ι] τῷ θε[ῷ] νεικήσαν-
τι σπονδὰς ἐπιτελοῦ-
σιν οἱ περιοι[κ]οῦντες τὸν
τ]όπον ἐκεῖνον.

cf. Pollux IV 84 τὸ σπονδεῖον δηλοῖ τὴν νίκην τοῦ θεοῦ. σπονδή, ὅτε Bergkius.
